

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Каламбет Сергій Григорович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням здійснити перевірку на відповідність Конституції України (конституційність) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–VI (далі – ЦПК України), статті 2 Закону України „Про правовий режим майна у Збройних Силах України“ від 21 вересня 1999 року № 1075–XIV (далі – Закон № 1075), статті 4¹ Закону України „Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності“ від 3 березня 1998 року № 147/98-ВР (далі – Закон № 147), абзацу четвертого пункту 1, пункту 9 статті 12 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–XII (далі – Закон № 2011).

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що відсутність у пункті 2 частини шостої статті 19 ЦПК України застереження щодо неприпустимості віднесення до малозначних справ тих справ, які стосуються найвищих соціальних цінностей, не відповідає статті 3, частині другій статті 8 Конституції України. Також він стверджує, що застосування цього положення ЦПК України Верховним Судом позбавило його конституційного права на безпечне для життя і здоров'я довкілля, закріпленого у статті 50 Основного Закону України.

На думку автора клопотання вказане конституційне право порушують і положення статті 2 Закону № 1075, оскільки не містять застережень щодо необхідності дотримання Державних будівельних норм при передачі військового майна – об'єктів будівництва, зокрема, житлового фонду військових містечок, яке розташоване на земельних ділянках, які плануються до включення в межі населених пунктів, та положення статті 4¹ Закону № 147, у зв'язку з тим, що не містять застережень щодо дотримання встановлених законом обмежень, державних стандартів, норм, які визначені безпечними для життя і здоров'я людини умовами проживання, а також „через недотримання будівельних норм, встановлених для сільських населених пунктів...“.

Також у конституційній скарзі стверджується, що положення частини першої статті 2 Закону № 1075 не відповідають частині першій статті 3, статті 21, частині другій статті 22 Конституції України, оскільки вони не містять застережень органам державної влади, органам місцевого самоврядування щодо заборони вчинення певних дій, які можуть порушити (утиснути) права людини, або зобов'язання дотримуватись певного законодавства (закону) з метою забезпечення (дотримання) прав і свобод людини і запобігання їх порушенням, а положення статті 4¹ Закону № 147 порушують вимоги частини першої статті 3, статті 21, частини другої статті 22, частини першої статті 64 Конституції України.

Крім того, автор клопотання вважає такими, що суперечать Конституції України положення абзацу четвертого пункту 1 статті 12 Закону № 2011 та заявляє клопотання про перевірку на відповідність статті 21, частині другій статті 22, частині першій статті 64 Конституції України другого речення вказаного нормативного положення: „Такі жилі приміщення або грошова компенсація надаються їм один раз протягом усього часу проходження військової служби за умови, що ними не було використано право на безоплатну приватизацію житла, з урахуванням особливостей, визначених пунктом цієї

статті“ в частині визначення, що такі жилі приміщення надаються їм один раз протягом усього часу проходження військової служби.

Каламет С.Г. також зазначає про невідповідність положення пункту 9 статті 12 Закону № 2011 положенням частини другої статті 3, частини п'ятої статті 17, статті 21, частини другої статті 22, частини першої статті 64 Конституції України, оскільки в ньому не визначаються як особливості надання жилих приміщень у військових містечках, зокрема віддалених, так і особливості ведення обліку військовослужбовців, які заявили про намір відселитися з таких містечок.